

Estat Català

PORTANT-VEU
DE LES JOVENTUTS
D'ESQUERRA
ESTAT CATALÀ

Preu: 15 cèntims

Barcelona, 1 de Novembre del 1935

3.ª època - Núm. 15

Joves catalans! Republicans lliures!: El Govern d'assassins, és ara, públicament, un Govern de lladres! 500.000 homes a Madrid proclamaren la seva fe en la República. Permetrem més temps que aquells governin a aquests? Per dignitat, per honradesa, companys, preparem-nos a l'acció. Els assassins i els lladres quan pressenten el «linch» fugen espaordits. Els gestos histèrics del seu govern traeixen la por. Avant!

EDITORIAL

El dia 3 d'octubre del 1934, les forces obscures de la monarquia prenen —per assalt— les posicions de la República. El partit de Gil Robles —de l'home que havia anat a les eleccions amb carlins i monàrquics— donava tres ministres a un govern presidit per Lerroux, símbol etern de la traïció.

Contra aquest govern de monàrquics i de traïdors, s'aixecaren a Astúries i a Catalunya les forces vives de la democràcia popular. La República del 14 d'abril volia, abans de declarar-se vençuda, donar una prova de la seva vitalitat. La revolució fou vençuda. Milers de morts i d'empresonats es cuidaren —però— d'inscriure la glòria i el sacrifici republicà en el firmament del temps. S'iniciava pel país ibèric l'etapa dolorosa del seu calvari: processos, consells de guerra, execucions. Les llibertats democràtiques trepitjades, les llibertats socials escarnides. Apareixia en els llocs de govern els homes i les institucions que el poble havia literalment vomitat.

Durant un any planà l'omnipotència d'un bloc parlamentari que governava per decret i que es feia obeir amb la censura i els consells de guerra. Era —com diuen ells— un govern «d'ordre» que venia a restablir la moral ciutadana tan compromesa pel «bienni» republicà, eren els «constructors», els «tècnics» que, pel damunt de les misèries de la política, venien a edificar un nou ordre econòmic i social.

Quin és el balanç d'aquest any d'actuació?: l'abolició de la llei de termes municipals; l'indemnització als sublevats del 10 d'agost; el pagament als clergues; l'abolició de la setmana de 44 hores; la destrucció dels bands mercantils; la prostitució dels jurats mixtes; la baixa general de salaris; l'augment continu del cost de la vida; el retorn —dissimulat— dels jesuïtes; l'augment del pressupost de guerra; la disminució del pressupost de cultura; l'augment de l'atur forçós; les subvencions a les grans companyies; les exaccions fiscals de la gran propietat; la pèrdua de l'Estatut de Catalunya i de les llibertats polítiques i socials proclamades en les Constituents.

Era, en definitiva, la política clàssica de la reacció espanyola desde 1808: la destrucció total, salvatge, de tot el que les forces joves del progrés social havien anat construint dolorosament.

Durant un any, un poble mutilat, ferit, anava contemplant amb ulls astorats per la indignació aquesta obra de bàrbars. Durant un any, dia

darrera dia, els punyals de la reacció es clavaren en la carn viva de la República i de la jove Catalunya.

I quan s'esqueia l'aniversari d'aquest gran crim, quan el «bloc» ceda-radical podia contemplar, al seu darrera, l'estela interminable dels seus crims, esclatava aquesta flor de pus i de misèria que ha estat l'escàndol Straus.

El partit radical, partit de *lladres* i d'*estafadors*, aliat amb les forces obscures de la CEDA, quèia estrepitosament en un mar de llot i de misèria. Després de trenta anys de robos i d'infàrmies, era, ¡finalment!, descobert. Els ministres, els presidents, els governadors generals, que durant un any avien emmetzinat l'ambient amb l'olor pestilent de la seva alè, eren descoberts sota el seu veritable aspecte de «gangsters».

Finalment es feia justícia. El partit radical, amb els seus dos capitans de lladres Lerroux i Pich y Pon, queia per sempre més!

Però atenció! Si aquest partit havia pogut portar a cap els seus crims, era perquè dues formacions polítiques: la CEDA i la Lliga li havien prestat el seu apoi *incondicional*. Si després de la caiguda del darrer govern Lerroux —provocada per Alcalà Zamora coneixedor de la denúncia Strauss— s'havia pogut mantenir el bloc parlamentari, era perquè Gil Robles i Cambó, exercint un «chantage» indigne, havien pressionat la voluntat presidencial en l'acte-homenatge a Lerroux, on darrera els discursos florits i les adhesions entusiastes es vingué a dir al President: si ja ho sabem que Lerroux és un lladre, ja estem assabentats dels termes de la denúncia de Strauss, però és un lladre que recolza la nostra política: és un «bon lladre», digué Gil Robles, versat en doctrina sagrada.

I vèiem com es produïa la crisi sota l'acció d'aquest «chantage». Vèiem com Gil Robles, entre passadissos, provocava la caiguda del «lladre-menor» Sigfrido Blasco (traïdor al nom del seu pare) perquè això convenia als interessos de la «Derecha Regional» valenciana, mentres indultava amb les seves boles blanques (petons de Judes) el «lladre-major» del partit radical: Salazar Alonso pel sol fet d'ésser aquest qui provocà l'alçament del 6 d'octubre.

Vet ací la culminació política d'un any de govern de dreta: assassinats, empresonaments, estafes... i al damunt de tot això, com una bandera, la figura sinistre de Gil Robles!

Catalans! Obrers! Homes lliures! Preparem-nos per escombrar aquesta vergonya!